

IDEGEN A KAPUIDON BELÜL

Október 23., szombat délután

A Megváltó volt az, aki a zsidókat a pusztában oktatta. A felhő- és tűz-oszlopból merőben más leckét tanított a népnek, mint amit most papjaitól és tanítóiktól kaptak. A törvény kegyelmes gondoskodása még az oktalán állatokra is kiterjed, melyek nem tudják szavakba önteni szükségletüket, szenvedésüket. Mózes ilyen irányú utasításokat is kapott Izrael gyermekei számára. „Ha előtalálsz ellenséged eltévedt ökrét vagy szamarát: hajtsd vissza néki. Ha látod, hogy annak a szamara, aki téged gyűlöl, a teher alatt fekszik, vigyázz, rajta ne hagyj; oldd le azt óvele együtt.” (2Móz 23:4–5) A rablók által megsebesített férfiban Jézus egy szenvedő testvért mutatott be. Mennyivel inkább szóalmat kellett volna érezniük iránta, mint egy igavonó barom iránt! Mózes által hallották az üzenetet, hogy az Úr, az ő Istenük „nagy, hatalmas és rettentő Isten, [...] igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek, szereti a jövevényt” (5Móz 10:17–19). Ezért megparancsolta: „Szeressétek azért a jövevényt.” (5Móz 10:19) „Szeressed azt, mint magadat.” (3Móz 19:34) – *Jézus élete*, 500. o.

Isten parancsolatai minden részletre kiterjedőek: néhány szóban képesek megfogalmazni az ember minden kötelességét. „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből... Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mk 12:30–31) Ezek a szavak Isten törvényének hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét fejezik ki, mert Pál kijelenti: „A törvénynek betöltése a szeretet.” (Róm 13:10) A bűn egyedüli meghatározása a Biblia szerint: a törvénytelenység (1Jn 3:4). Isten Igéje kijelenti: „Mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” (Rm 3:23) „Nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.” (Rm 3:12) Sokan be vannak csapva szívük állapotát illetően. Nem veszik észre, hogy mindennél csalárdabb az emberi szív, és elkeserítően gonosz. Saját igaz-

ságukkal vonják körül magukat, és megelégednek a saját emberi mértékük kijelölte jellemszint elérésével. Az isteni mérték elérése nélkül azonban végzetes bukásokban van részük, saját erejükből pedig nem képesek eleget tenni Isten rendelkezéseinek.

Hiába mérjük magunkat saját magunkhoz vagy bárki másához! Hiába mondjuk, hogy mi is vagyunk olyan jók, mint ez vagy az az ember! Az ítéletkor megválaszolásra kerülő kérdés így hangzik: Eleget teszünk-e a magasságos menny elvárásainak? Elérjük-e az isteni mértéket? Összhangban van-e a szívünk a menny Isteneivel? – *Szemelvények*, I. köt., 320–321. o.

Láttam, hogy bálvány mindaz, ami megosztottá teszi az érzelmeinket, eltávolítja a szívünkben az Isten iránti magasztos szeretetet, és meggátol abban, hogy teljes bizalmat és hitet tanúsítsunk az Úr iránt. Felhívták a figyelmemet a legelső és legfontosabb parancsolatra: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” Az Isten iránti szeretetet nem oszthatjuk meg más valakivel vagy valamivel... Alá kell vetnünk Istennek az akaratot, a vágyakat, a terveket és a kedvteléseket. – *Lift Him Up*, 142. o.

Október 24., vasárnap

Ekkor az Úr megkövetelte Ábrahámától és magvától a körülmetélést annak jeléül, hogy Isten vágta ki és különítette el őket a nemzetektől, mint különleges kincset. Ezen jel által ünnepélyesen elkötelezték magukat, hogy nem házasodnak össze más nemzetekkel, mert így cselekedve elveszítenék a menny és törvénye iránti tiszteletüket, és hasonlókká válnának a körülöttük élő bálványimádó nemzetekhez.

A körülmetélés ténye által ünnepélyesen beleegyeztek abba, hogy teljesítik az Ábrahámval kötött szövetség feltételeit, vagyis elkülönülnek minden nemzettől, és tökéletesek lesznek. Ha Ábrahám utódai elkülönültek volna a többi nemzettől, akkor nem tudták volna bálványimádásra csábítani őket. Egy nagy kísértéstől szabadultak volna meg, és nem sajátították volna el ezen bálványimádó népek bűnös szokásait, és nem lázadtak volna fel Isten ellen. A körülöttük élő nemzetekkel való összekeveredés által nagy mértékben elvesztették különleges, szent jellemüket. Isten büntetésül éhséget bocsátott a földjükre, és így kényszerítette őket arra, hogy Egyiptomba menjenek, hogy megmentsék

az életüket. Ő azonban nem hagyta el őket egyiptomi tartózkodásuk alatt az Ábrahám-mal kötött szövetség miatt. – *A megváltás története*, 146–147. o.

Isten az, aki körülmetéli a szívet. Az egész munka az Úré, elejétől a végéig. A veszendő bűnös így szólhat: „Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet.” Ő ezt mondja: „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” (Mk 2:17) Bűnös vagyok, de Jézus meghalt a Kálvária keresztyén, hogy megváltson. Egy percre sem kell immár szolgátságban élnem. Krisztus meghalt és feltámadt az én megigazulásomért, s ezért most megszabadít engem. Elfogadom megígért bűnbocsánatát.” – *Szemlények*, I. köt., 392. o.

Ha életünk vezérelvévé tesszük az Isten parancsolatai iránti teljes engedelmisséget, és belekapaszkodunk üdvösségünk reménységébe, Krisztusba, Isten a mi érdekünkben fog munkálkodni. Ez a hit általi megigazulás... Ha az Úr parancsolatait szorgalmasan tanulmányozzuk, és átültetjük a gyakorlatba, akkor megnyílik előttünk a mennyei való kommunikáció csatornája, ami segít különbséget tennünk igazság és hamisság között. Ez az engedelmisség tölti be bennünk Isten akaratát, és olyan feddhetetlenséget meg tökéletességet hoz az életünkbe, amely Krisztus életében is látható volt. – *Sons and Daughters of God*, 66. o.

Minden őszinte Úrhoz fordulás maradandó örömet hoz az életbe. Amikor a bűnös a Szentlélek befolyása alá kerül, meglátja az emberi szív csodálatos vizsgálójának szentsége és a maga vétkes, szennyes volta közötti különbséget. Magát elítélt bűnösnek látja. De nem kell kétségbeesnie, mert Krisztus megszerezte számára a bocsánatot. Örömmel töltheti el az a tudat, hogy az Úr megbocsátotta bűneit, és bűnbocsátó mennyei Atyja szereti. A bűnbánó bűnöst Isten magához öleli szeretetével, és körülveszi dicsőségével. Bekötözi sebeit, megtisztítja bűneitől, és az üdvösség ruhájába öltözteti. – *Próféták és királyok*, 668. o.

Október 25., hétfő

Az ember teremtésekor egy személyes Isten cselekvő ereje nyilatkozott meg. Amikor Isten saját képére megteremtette az embert, az emberi

test formája és egész felépítése tökéletes volt. Éppen csak élet nem volt benne. S akkor a személyes Isten, akinek élete van önmagában, ebbe a testbe belelehelte az élet leheletét, és az ember élő, értelmes lénygé lett. Az emberi szervezet minden része működésbe lépett. Szíve, ütő- és verőerei, nyelve, keze, lába, érzékszervei, értelmi képességei mind elkezdtek munkájukat, és Isten mindennek törvényt szabott. Az ember élő lélekké lett. A személyes Isten Krisztus, az Ige által teremtette az embert; és felruházta őt értelemmel és erővel. (...)

Isten azt akarta, hogy az ember – a teremtés koronája – minden alacsonyabb rendű lényt megelőzően fejezze ki az Ő gondolatát, és nyilatkoztassa ki dicsőségét. Az embernek azonban nem szabad istenítenie önmagát. – *A nagy Orvos lábnymán*, 415. o.

Isten, aki számon tartja a kis verebet is, figyel a te magatartásodra és érzelmeidre is. Látja az irigységet, az előítéleteket és azon igyekezetedet, amikor az igazságtalanság parányi cselekedeteivel próbálsz javítani az eljárásaidon. Amikor félreérted mások szavait és tetteit, amikor felzavarnak saját érzéseid, aminek következtében helytelen kijelentéseket teszel, amikor mindenki tudja rólad, hogy haragban vagy a testvéreddel, és egyeseknek a beléd vetett bizalmukat arra használod fel, hogy ők is úgy tekintsenek a testvéredre, mint te, akkor keserűség van benned, ami sokakat megfertőz. (...)

Isten azt várja el, hogy ha bárki ellen igazságtalanságot követtél el, valld meg a hibádat, de ne csak az általad megsértett személy előtt, hanem azok előtt is, akik tőled befolyásolva rossz szemmel néznek a testvéredre, és ezáltal hatástalanná teszik az Isten által rád bízott munkát. (...)

Bármilyen bűnt követtél is el, valld meg! Ha csak Isten ellen vétkeztél, akkor neki valld meg. Ha pedig embertársadat bántottad meg, akkor neki valld meg a bűnödöt, és akkor az Úr meg fog téged áldani. Így fogsz meghalni az énnak, hogy Krisztus képmása rajzolódhasson ki benned. – *Sons and Daughters of God*, 309. o.

Jézus nem ismert el semmilyen nemzetiségi, rangbeli vagy vallási különbséget. Az írástudók és farizeusok helyhez és néphez akarták kötni a menny ajándékait, és ki akarták zárni az áldásokból Isten földi családjának többi tagját. Krisztus pedig azért jött, hogy minden választalat ledöntsön; hogy megmutassa: kegyelmének és szeretetének aján-

dékait szabadon élvezheti mindenki, akárcsak a levegőt, a világosságot vagy a földet felüdítő záporosőt.

Krisztus élete olyan vallást alapított, amelyben nincsenek kasztok; olyan vallást, amely közös testvéri kötelékbe von zsidót és pogányt, szabad embert és rabszolgát. Isten előtt nincs különbség. Semmilyen diplomáciai meggondolás nem befolyásolta cselekedeteit. Nem tett különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között. Az élet vizére szomjazó lelkület volt, ami a szívét megindította. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 25. o.

Október 26., kedd

Míg Isten választott népének különállónak és szentnek kellett maradnia – különválasztva magukat minden nemzettől, mely nem ismerte Őt –, az idegenekkel mégis mindig szeretetteljesen kellett bánniuk. Nem volt szabad lenézni nekik senkit, amiért nem izraelita. Szeretniük kellett az idegeneket, mert Krisztus olyan bizonyosan meghalt az idegenekért is, mint Izrael megmentéséért. Hálaadó ünnepeik idején, amikor összeszámlálták Isten áldásait, szívesen kellett látniuk az idegeneket. Aratáskor az idegenek és szegények számára a mezőn kellett hagyniuk bizonyos mennyiséget. Az idegeneknek ugyanúgy részesülniük kellett az Úr lelki áldásaiban. Az Atya azt parancsolta nekik, hogy fogadják be őket, ha azok társaságát választják, akik ismerik és elismerik Istent. Ekképp megtanulták az Úr törvényét, és az engedelmességükkel Őt dicsőítették.

Isten ma is azt kívánja, hogy a gyermekei mind lelki, mind ideiglenes dolgokban áldásokat árásszanak a világra. Minden korszak minden egyes hívőjének szól az Üdvözítő becses szava: „Élő vizek folyamai ömlenek belőle”.

Sok hitvalló keresztény azonban ahelyett, hogy szétosztaná Isten ajándékait, a maga rövidlátó érdekeibe burkolózik, és önzően viszsztatartja embertársaitól Isten áldásait. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 273–274. o.

Isten nem fog jóváhagyni egyetlen olyan tervet sem, amivel valaki, akár csekély mértékben is, de uralni vagy kizsákmányolni akarja embertársát. Az elbukott ember egyetlen reménysege: Jézusra tekinteni és egyedüli Megváltójának fogadni el Őt. Amikor valaki túl szi-

gorú szabályokat próbál szabni másoknak, és ezzel saját elképzelései szerint akarja kizsákmányolni vagy uralni az embereket, szégyent hoz Istenre, és nemcsak saját lelkét, hanem testvérei lelkét is veszélybe sodorja. Isten azt várja el, hogy munkásai szíve teljen meg gyöngédséggel. Milyen irgalmasak az Úrnak útjai! (Lásd: 5Móz 10:17–20; 2Krn 20:5–7, 9; 1Pt 1:17). Csakhogy az isteni szabályokat semmibe vették, és az Úr oltárára idegen tüzet vittek. – *The Publishing Ministry*, 139. o.

„Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mind azt ti is úgy cselekedjétek azokkal!” (Mt 7:12)

Jézus biztosított bennünket az Atya szeretetéről, és azt is megparancsolta, hogy szeressük egymást – egyetlen átfogó elv által rendezve az emberi közösség összes kapcsolatát. (...)

Képzeld magunkat az emberek helyébe! Képzeld magunkat érzelmeikbe, nehézségeikbe, csalódásaikba, örömeikbe és szomorúságaikba! Ezekkel azonosítsuk magunkat, és azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, ha ők tennének velünk. Ez a becsületesség tényleges mértéke, s nem más, mint a törvény – „Szeresd... felebarátodat, mint magadat” (Lk 10:27) – más szavakkal való megfogalmazása. A próféták tanításainak összegzése, a menny egyik elve ez, és mindenkiten kifejlődik, aki alkalmassá válik a menny szent közösségére. – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 134. o.

Október 27., szerda

Mózes újra elmondta az Úr beszédét a gyülekezetnek, és bejelentette a hetven vén megválasztását. A nagy vezető megbízása, amit ennek a hetven kiválasztott férfinak adott, jó mintául szolgálhatna a modern idők bírának és törvényhozóinak a bírói pártatlanság és becsületesség tekintetében. „Hallgassátok ki atyátok fiait, és ítéljetek igazságosan mindenkit az ő atyjafiaival és jövevényeivel egyben. Ne legyetek személyválogatók az ítéletben: kicsinyt úgy, mint nagyot hallgassatok ki; ne féljete senkitől, mert az ítélet az Istené.” (5Móz 1:16–17) – *Pátriárkák és próféták*, 381. o.

Érthetetlen, hogy hitvalló keresztények semmibe veszik Isten szavának félreérthetetlen, kifejezett tanításait, és még lelkiismeret-fur-

dalást sem érznek. Bár az Úr rájuk hárítja a felelősséget, hogy gondoskodjanak a szerencsétlenekről, vakokról, sántákról, özvegyekről és apátlan árvákról, sokan mégsem tesznek eleget ennek. Azzal a céllal, hogy megmentse őket, Isten gyakran a nyomorúság pálcája alá viszi őket, és olyan helyzetekbe, melyek hasonlítanak azokéhoz, akik noha segítségre és együttérzésre szorultak, mégsem kapták meg ezt tőlük.

Az Úr felelősnek fogja tartani az ...-i gyülekezetet, amiért a tagjai helytelenül jártak el. Ha megengedik, hogy az önzés és hidegség szelleme éljen bármelyik tagjukban a szerencsétlen, az özvegy, az árva, a vak, a sánta vagy a beteg testű vagy elméjű iránt, elrejtí arcát népe előtt, míg eleget nem tesznek kötelességüknek, el nem távolítják soraikból a helytelenséget. Ha bárki, aki Krisztus nevét vallja, annyira rosszul képviseli Megváltóját, hogy semmibe veszi az elveszettek iránti kötelességet, vagy bármi módon előnyhöz akar jutni a szerencsétlenek kárára, meglopva őket az anyagiaktól, az Úr a gyülekezetet tartja felelősnek tagjai bűnei miatt, míg csak el nem követtek mindent, hogy kiküszöböljék a köztük levő gonoszságot. Nem hallgatja meg népe imáit, míg elhanyagolják az árvát, apátlant, sántát, vakot, beteget. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 517. o.

Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működni; felülről jövő, új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. Ez a hatalom Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek halott erőit megeleveníteni és Istenhez, szentséghez vezetni.

Senki sem részesül szentségben születése jogán vagy más embertől kapott ajándékként. A szentség Isten ajándéka Krisztus által. Akik befogadják a Megváltót, Isten fiaivá válnak. Az Úr lelki gyermekei ők, akik újjászülettek és megújultak az igazságosságban és a valódi szentségben. Gondolkodásuk megváltozott. Tisztábban látják az örök igazságot. Befogadást nyertek Isten családjába, és elváltak az Ő hasonlatosságára. Az Úr Lelke dicsőségről dicsőségre változtatta el őket. A maguk legfőbb szeretetétől eljutottak az Isten és Jézus iránt táplált legfőbb szeretetig... Személyes Üdvözítőként fogadni el a Megváltót és követni Krisztust az önmegettagadás útján: ebben áll a szentség titka. – *Isten csodálatos kegyelme*, 120. o.

Október 28., csütörtök

A Mózes által adott törvény kíméletes bánásmódot ír elő a szegények iránt. Amikor egy szegény ember zálogba vagy adóssága biztosítékul odaadta ruháját, a hitelező nem léphetett be a szegény ember otthonába, hanem az utcán kellett megvárnia, hogy a zálogot kihozzák. Napszálltakor mindenképpen vissza kellett adnia a zálogot. Krisztus napjaiban alig vették figyelembe ezeket a rendelkezéseket. Jézus arra tanította a tanítványait, hogy vessék alá magukat a törvényszék döntésének, ha többet kíván is tőlük, mint amit Mózes törvénye előír. – *Gondolatok a hegyibeszédről, 72. o.*

Krisztus megmutatta, hogy a felebarát nem csak gyülekezeti vagy hittestvért jelent. Nincs köze faji, színbeli vagy osztálykülönbségekhez. Mindenki a felebarátunk, akinek a segítségünkre van szüksége. Minden lélek a felebarátunk, akit az ellenség megsebesített és összetört. Mindenki a felebarátunk, aki Isten tulajdona.

Az irgalmas szamaritánus történetével Jézus saját magát és küldetését mutatta be. Sátán becsapta, megsebezte, kirabolta, összetörte az embert, azután veszni hagyta – a Megváltó azonban könyörületre indult kilátástalan állapotunk láttán. Otthagyta a dicsőséget, és eljött, hogy megmentsen. A halál torkában talált ránk, és felkarolta ügyünket. A sebeinket meggyógyította, igazságosságának ruhájával takart be minket. Biztos menedéket nyújtott nekünk, mindenről gondoskodott a saját költségére. Meghalt, hogy megváltson. Saját példájára mutat, amikor így szól a követőinek: „Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek.” „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 15:17; 13:34) – *Jézus élete, 503. o.*

Isten igazságának alig van hatása a világra, pedig nagy befolyást kellene árasztania életünk által. Hitvallásból nagyon sok van, de kevés tartalommal. Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak, ha a mindennapi életünk nem tükrözi vallásos meggyőződésünket. Hitvallásunkkal – ha mégúgy hangoztatjuk is – nem mentünk meg senkit: sem magunkat, sem embertársainkat, ha nem vagyunk igazán keresztények. A jó példából minden hitvallásnál több áldást merít a világ.

Önző étellel nem lehet Isten ügyét szolgálni. Isten ügye az elnyomottak és szegények ügye. Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik a Megváltó együttérző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Jézus olyan nagy értéket látott, hogy életét adta az üdvösségükért. Ezek a lelkek drágák. Minden áldozatnál felmérhetetlenül drágábbak. Ha minden erőnket megfeszítjük egy fontosnak ítélt feladat teljesítésére, de elhanyagoljuk a szűkölködőt, vagy megfosztjuk az idegent a jogaitól, Isten nem hagyja jóvá a szolgálatunkat. – *Krisztus példázatai*, 383. o.

Október 29., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „Isten gondja a szegényekre” című fejezet.